

Rebekka-bladet

Trykt som manuskript for ordensmedlemmer.

1. mai 1952

Utgitt av Det Norske Rebekkaråd av I. O. O. F.
Eksp.: Stortingsgt. 28

Nr. 5 — 7. årgang

Utgis med et 8-sidig nummer den første i hver måned. Abonnementsprisen utenfor Norge er kr. 4,00 pr. år. Annonsepriser etter avtale. - Såvel annonser som artikler og notiser må innsendes innen den 10de i hver måned.

Ettertrykk av nærværende blads artikler uten Storlogens godkjennelse forbudt for andre enn den offisielle Odd-Fellowpresse

Storsekretær Johs. Espelund

Under et besøk i Tønsberg i anledning innvielsen av loge Kong Sverre's lokale avgikk vår kjære og innerlig avholdte broder Johs. Espelund plutselig ved døden søndag den 20. april. Han hadde om aftenen deltatt i logemøtet og den etterfølgende soupé uten at det var noe særlig å merke ved hans befinnende, og det var derfor et hårdt slag for de øvrige storlogeembetsmenn, da de ble vekket ut på natten og meddelt dette triste budskap.

Med br. Espelund har Ordenen mistet en av sine mest trofaste og nidkjære medlemmer, en av dem for hvem Ordenens sak i sannhet var blitt hans egen personlige livssak. Helt fra den dag han for 38 år siden ble innvidd i Ordenen, var han knyttet til den med en varm og levende interesse, noe som gjorde at det tidlig ble lagt beslag på hans rike evner. Tross sin store beskjenhet og bramfrihet og uten å nære noensomhelst følelse av ærgjerrighet, førte hans dyktighet, parret med klokskap og sindighet, ham snart opp i de ledende stillinger innen Ordenen.

Br. Espelund var født den 20. februar 1885 og ble innvidd i Ordenen den 14. november 1914 som medlem av loge nr. 2 Eidsvold. Allerede i 1916 ble han utnevnt til logens inspektør, og etter i årene 1918—1923 å ha bekledd embetet som sekretær og senere i to perioder som UM, ble han i 1927 valgt til logens OM. Dette embete ble han gjenvalgt til i 1933. Han

fungerte da samtidig som logens storrepresentant. Også i Storlogen ble det hurtig stillet krav til hans evner og krefter, idet han alt i 1936 ble enstemmig valgt til storsekretær, et embete han innehadde til sin død.

Det er karakteristisk for br. Espelunds beredvillighet til alltid å stille seg til Ordenens tjeneste, når det ble kalt på ham, at han ved siden av alt dette maktet å bekle embetet som sekretær i Leir Norge i hele 3 perioder og som 1. HM i 2 perioder. Hans medlemskap i Ordenen var således et opp-

ofrende og uavbrutt aktivt virke fra først til sist, og samvittighetsfull og pliktoppfyllende som han var, kom han på denne måten til å yte Ordenen uvurderlige tjenester.

Ved sin personlige innsats for Ordenen gjennom alle årene har br. Espelund gitt et strålende eksempel på en tro og sann Odd Fellow, for hvem det å tjene Ordenen og tjene den enkelte og derved omsette Ordenens idealer i praksis, er blitt en kjær livsoppgave. Det er sårt å vite, og det fyller oss alle med dyp sorg, at dette fine og edle menneske nå ikke lenger er i blant oss. Hans bortgang vil lenge bli følt som et smertelig savn.

Vi bøyer oss i ærbødighet og innerlig takknemlighet for hva han utrettet til beste for Ordenen og den enkelte og lyser fred og velsignelse over hans minne.

Hva er sannhet?

Av K. I. Branæs.

(Forts. fra forrige nr.)

Om det er rimelig eller urimelig at det er så, skal være usagt. Ettersom kulturen skrider fram og menneskenes levevilkår forandres, blir problemene sett under en annen synsvinkel, perspektivene veksler, — og meningene, forestillingene og dommene varierer i samme grad. Derav kommer det, at vi i mange ting dømmer annerledes i dag enn for 100 år siden. At det som passet den gang ikke passer nå. Derav kommer det at vi kan tale om *evige sannheter* — slike som består uansett tidenes omskiftelser. Og derfor er det, at en med en viss rett kan stille spørsmålet, om det eksisterer absolutte og relative sannheter som likeverdige begreper.

Men allikevel synes det klart, at i samme øyeblikk en lar objektiviteten gå fløyten og lar subjektiviteten spille inn, slik at resultatet av vår sannhetssøken blir avhengig av hva som passer i det spesielle forhold, så blir sannheten i alle tilfelle tvilsom. Dersom vi likesom vitenskapsmannen skal kunne vente fullt pålitelige resultater av vår tenkning, så synes det innlysende at ubetinget ærlighet og oppriktighet, m. a. o. sannhetskjerlighet, må danne grunnlaget for vår erkjennelse. En kan vel gå så langt som å si, at dette må være grunnlaget for vår kultur.

Hva er sannhet?

Spørsmålet ble stilt av Paulus, da Jesus sto overfor ham som anklaget, — som den der hadde forbrudt seg mot den gamle tids ånd og tanker. Jesus representerte en ny brytningstid på det religiøse område og var dens store talsmann. Og han var innerlig overbevist om sin saks rettferdighet. Så overbevist at han kunne si: «Hver den som er av sannheten, hører min røst.» Pilatus var den gamle tids representant, — den som var dømt til undergang, og idet han gjennom Jesu ord kanskje fornemmet den mektige strømning av det nye som bar imot ham, er det han spør: Hva er sannhet?

Trangen til sannhet har vært næret i menneskenes bryst siden tidernes morgen. Under løgnen har menneskene aldri funnet varig tilfredshet. Som en lov gjelder det derfor, at sannhetstrangen er en evig lengsel, som for en kortere eller lengere tid nok kan dø, men som atter og atter fødes på ny. Stykkevis, men lenger og lenger fram streber menneskene mot sannhetens lys for å kunne spre tvilens mørke. — Og slik kjenner vi det ofte også med oss selv. Hvor ofte står vi ikke tvilende i mange ting. Hvor ofte må vi ikke selv stille oss i Pilatus sted og spørre med et hjerte fylt av angst og uvisshet og med et stadig sterkere krav om svar: Hva er sannhet? For menneskets

egentlige natur er sannhet, og det vil således alltid være en kamp både i oss selv og innbyrdes, inntil sannhetens åpenbaring er fullbyrdet.

I løpet av et menneskes liv melder det seg så mange problemer, større problemer og mindre problemer, som i mer eller mindre grad trenger seg inn på oss. De som tar livet lett kan la disse passere flyktig. For alle alvorlige naturer derimot skaper de uvegerlig uro i sinnet så lenge de er uløst. Spørsmålet er en samvittighets sak, som forstyrrer sjelens fred.

Av disse mange problemer er det — bortsett fra de rent hverdagslige spørsmål av mindre alvorlig art, som til stadighet dukker opp — især problemet om «livets mål og mening» — eller «sannheten om livet» — som før eller senere fanger og beskjeftiger menneskenes sinn. For dem som mener at det finnes andre og høyere verdier her i livet enn de rent materielle, er problemet i særlig grad vektig. Kanskje kan en si at det er enhver sannhetssøkendes fornemste mål dette, å finne løsningen av dette problem. — Jeg skal derfor i tilslutning til de betraktninger som hittil er gjort, se litt nærmere på det.

Når tanker som disse i det hele tatt kan oppstå, så tyder det på at de fleste mennesker har en anelse om at det likesom er noe i deres liv som mangler, — noe som kjennes som et savn eller en ubevisst lengsel uten nærmere å kunne defineres. Rent intuitivt er det tilstede en følelse av at det finnes noe mer og bedre enn det vårt materielle liv i alminnelighet kan by på, — noe som kan fylle livet, gi det mening og innhold og skape en større lykke og tilfredshet.

Kanskje er problemet eller spørsmålet særskilt brennende i vår tid, da vi opplever så mangt og meget. Men også tidligere har slekt etter slekt vært stillet overfor det. Hver slekt og hvert enkelt menneske må føre en stadig ny kamp for å finne sannheten om livet. All kamp om livstro og hvert forsøk på å finne et holdepunkt for denne er til sist en personlig kamp, et oppgjør inne i hver av oss mellom de hendinger og erfaringer som bestemmer vårt livs utviklingsgang. Og ingen skal si at dette oppgjør er lett. Det er ofte mer enn vanskelig å finne noen mening med livet, slik som vi møter det både i egen og andre menneskers opplevelse. Og når vi tenker på alt det onde som skjer i verden, — på all den nød og lidelse som bl. a. krigens ulykke fører med seg, — så kan det vel være at noen hver av oss kjenner det som om vår livstro svinner bort, — slik at vi i fortvilelse endog må spørre om livet har noen mening i det hele tatt.

Men livet vil alltid svinge mellom lys optimisme og

mørk pessimisme. I vår søken etter sannheten vil det alltid være en vekslende mellom lys livstro og en nesten lamnende livsangst. Og kanskje er det nettopp denne siste, — denne følelsen av utrygghet overfor livet, som til syvende og sist og mer enn noe annet vekker i oss lengselen etter noe høyere å leve for, — etter noe som gir tilværelsen dypere innhold og mening.

Jeg nevnte ordet holdepunkt. Jeg mener at vi i vår religion og de menneskeidealer som den forkynner har en rettesnor og et sikkert grunnlag å bygge på for vår søken. Vi skal huske på at disse menneskeidealer ikke er skapt av en enkelt manns fantasi eller en eller annen genial ånd, men at de er sprunget fram av århundregamle erfaringer og kjensgjerninger på samme måte som vitenskapsmannens teorier er et produkt av hans erfaringer. Vi har derfor grunn til å tro at disse idealer gir uttrykk for sann erkjennelse. Og når vi hører om dem eller leser om dem, — merker at vi gripes av dem og undertiden likesom kjenner en trang i oss til å etterleve dem, — aner vi da ikke selv sannheten i dem. At det virkelig er dens budbringere de er. For det er vel en erfaring vi alle kan gjøre, at i samme grad det lykkes oss å leve livet vårt i den retning disse idealer anviser, i samme grad kjenner vi straks hvorledes livet får et innhold, som gir det rett og mening, og som gjør det sant og verdifullt.

Jeg sa at de forhold som råder i verden nok kunne få oss til å miste vår livstro. Men i denne tvil bør altså våre menneskeidealer tre støttende til. De lar oss nemlig se at om alt annet i verden er skiftende og forgjengelig så finnes det dog verdier som består. For verden er ikke bare ondskap og grusomhet. Det finnes også kjærlighet. Den rommer ikke bare løgn og hykleri, men gir også plass for uegennyttig streben etter sannhet. I alt mørket er det lys. Og mon det ikke er i lyset av denne streben mot menneskeidealene at menneskets egentlige vesen ligger. Det at det i ethvert menneske finnes en kjerne av godt, som kan fullkommengjøres gjennom arbeid og kamp — må ikke vissheten derom styrke vår livstro? For livstro — er vel det annet enn å stille seg selv inn i sammenhengen av hele menneskehetens ideale streben, — villig til å se bort fra personlig velferd til fordel for andre og bevisst innstille vårt liv på de verdier som ligger i virke-

(Forts. side 5.)

ÅLESUND

AUTOMOBIL-AGENTURET

Innehaver: SV. SKUDAL

Posthusgården

ÅLESUND

Telefon 3483

Theodor Berg

EKVIPERING — KONFEKSJON

ÅLESUND

St. Olavs plass. Tlf. 1447.

Aalesunds Konfektionsfabrik A.S

Innehaver: N. Astrup Krohn.

— Etableret 1907 —

ÅLESUND

Spesialitet: Finere herrekonfeksjon.

Prisbelønnet Jubileumsutstillingen i Kristiania 1914.

Rikstelefon 1517.

Telegr.adr.: »Aakofa».

TROMSØ

A/s Macco

(B. Sejersted)

TROMSØ

Alt i trikotasje og garn.

W. Andresens Papirhandel

Innehaver: Wally Fosse

TROMSØ

William E. Skaanevik

TROMSØ

Alt i Herreekvipering, skotøy og reiseeffekter.

Blomster og kranser

GUNVOR ARNESEN

BLOMSTERFORRETNING

Tromsø, telf. 661.

Medlem av Norsk Blomstertelegraf og Fleurop.

FRANZ SCHULZ

Reiseartikler & skinnvarer

Lille Grensen 5 — Oslo

REBEKKA-BLADET

Utgitt av Det norske Rebekekaråd av I.O.O.F

Redaksjon og ekspedisjons adresse:
Stortingsgt. 28, Oslo.

Logenes bladnemder

For et par år siden bad vi logene velge en bladnemnd som skulle ta seg av Rebekekablads tarv, og skaffe stoff til bladet.

Vi har dessverre ikke merket så meget til denne bladnemnd i de forskjellige loger, på noen unntagelser nær. Disse søstre vil vi takke hjertelig for god hjelp og for den forståelse de har av at skal Rebekekabladet fortsette å komme ut 8-sidig, må det stoff og annonser til. Str. OM i de 12 Rebekekaloger: Har dere ikke en bladnemnd innen logen, så velg en nemnd bestående av 3 søstre. De loger som har valgt en bladnemnd, som ikke kan gjøre noe for bladet, der velger de en ny nemnd, som virkelig kan gjøre en innsats, som med god vilje går inn for å skaffe Rebekekabladet stoff og annonser. Disse 3 søstre som påtar seg dette verv i en loge, må da også utføre det, enten enkeltvis eller i samarbeid med hverandre.

Dette er en sak enhver loge, ja enhver søster burde ha interesse av, nemlig å få vårt Rebekekablad så innholdsrikt som mulig, et blad som kan være både til glede og hygge for oss.

Rammen om stoffet er jo svært begrenset i et ordensblad som vårt, men innen Ordenen finnes det mange aktuelle ting å skrive om, det har vi fremholdt mange ganger før.

Vi er sikker på at det finnes mange søstre som har både evner og vilje til å skrive, når de bare slipper til. Vi håper på et godt resultat.

Str. Gina Bøe

feiret den 22. mars 90 år, og hun skal i år feire sitt 40 års jubileum som Rebekekasøster, idet hun ble innviet i Ordenen den 7. november 1912 i Rebekekaloge nr. 1 Sct.a Sunniva.

Men i 1913 gikk hun ut av sin første loge, og var med å stifte Rebekekaloge nr. 2 Urania.

I disse 40 år har hun vært en traust og god støtte for sin loge, elsket og æret som hun er av alle.

Sin interesse for logen viser hun ved å møte på alle møter, selv nå i den høye alder møter hun, så sant hun er frisk. Og søstrenes glede er stor når str. Bøe høyreist og verdig går i spissen for søstrene inn i logesalen og inn til sin spesielle stol — den eldstes stol.

Str. Bøe har vært en av logens store talere, enten talen var utarbeidet på forhånd eller improvisert var hun alltid verd å høre på, intelligent som hun er — en bærer av gammel norsk kultur. På hennes 90 års dag ble hun hedret av en stor skare slekt og venner, fra menighet, skole og gamle elever, og en stor flokk søstre fra hennes loge.

Da alle offisielle taler var over, gaver og blomster overrakt, og sangene til jubilaranten var sunget, holdt 90 års jubilaranten følgende versifiserte tale, *uten manuskript*, som bedre enn noe viser hvor åndsfrisk og strålende hun er:

Slektsfølelse har alltid vært et sterkt trekk hos gudbrandsdalske bønder. For meg har slektsfølelsen vært en kraftkilde, som jeg har øst fra ungdommen av. «Stor arv det er for mannen av godtfolk være fødd», sier Vinje. Det er derfor så selvfølgelig for meg at slekten og alt jeg har å takke slekten for kommer i forgrunnen på en slik dag.

Vist så jeg også fremad en gang,
det var i ungdoms lyse vår.

Nu tanken aller lettest på retur tilbake går
så kjører jeg med iltogs fart igjennem svundne tider
mens minne efter minne som stjerneskudd forbi mitt
indre øie glider

hvert stjerneskudd en venn, et vennesinn,
som møtte mig og sendte varme helt i hjertet inn.

Et stjerneskudd!

Og jeg øiner gamle slekter som i hundretals av år
mens svetten randt har dyrket jorden
på slektens gamle, kjære ettegård.
Og fremst i rekken ser jeg bestefar og bestemor
og mor og far i slitsomt strev for barn og hjem.
— vi var jo 12 — det var ei lett vint livsverk å få så
mange frem.

Nu gir jeg dem min varme takk og ber:
Må Gud omstråle dem med lys og fred
og gi dem gleden, som vi barn ei ga dem mens de levde her!

Et annet stjerneskudd!

Og jeg ser en flokk av gamle venner rikt de gav
må lys omstråle deres veie nu bak død og grav!

Et stjerneskudd på ny!

Og klare barnøine hundredtals
de ser i mine øine inn.

Gud bedre mig! Det var nok ofte dårlig
det jeg preget i de bløte barnesinn.

Men skulde jeg kun nevne mig

og hvad jeg vet av glemte plikt,
det blev en dommedag, som aldri ende fik.
Jeg derfor vender mig til dere, kjære venner
og nye stjerneskudd Vorherre tænder.
Vel ingen gledes mer enn jeg i festlig lag,
men gleden sløres dog av vemod på en sådan minnedag,
hvor år for år som film passerer for ens øie
der for man også livets regnskap føle ganske nøie,
og klart jeg ser, jeg litet gav, men meget fikk
av venskap og av kjærlighet i alle disse år som gikk.
Jeg derfor meget har å angre,
men også meget mer å takke for enn mange andre.
Hver enkelt som er her idag jeg kan ei nævne — men
i en sum

dere alle gav mig glede, venskap, hjerterum,
det bedste som vel ønskes kan i denne tid,
som er så full av mørke, sorg og hat og strid.
Så fylder dere stuen min med blomster, vennesinn og
hjertelag,
som får mig til å tenke, at livets kveld er lik en dag
som flyter fredfuldt ned i guld og aftenrøde,
som hist jeg ofte ser de siste skyer gløde
i gjenskin av det lys som svandt.

Så er da sindet mit så fylt idag
av takk til Gud og alle dere kjære venner,
som også nu — så sent i livets kveld mig nye gleder sender.
Ja, takk hver enkelt, som kom hit til dette lag
og spredte lys og festglans over denne dag
så plass den kan få i den krans av minner,
som bindes så stille mens årene svinner!
Takk, takk, takk!

Hva er sannhet?

(Forts. fra side 3.)

liggjørelsen av idealene og derigjennom søke vårt livs fullkommengjørelse. Dersom vi ser det slik, kan vi kanskje allikevel tross alt øyne en mening med livet og skimte mulighetene for en sannhetserkjennelse.

Best ser vi det vel når det gjelder nestekjærlighetens ideal. Vi hører dette oftest uttrykt i det enkle bud: «Du skal elske din neste som deg selv». Men i bjergprekenen blir det nærmere utdypet. Der heter det: «I har hørt det er sagt: Du skal elske din neste som deg selv. Men jeg sier eder — elsk eders fiende, velsign dem som forbanner eder, gjør vel mot dem som hater eder og be for dem som forfølger eder. Forat I kan bli fullkomne likesom eders fader, der er i himlen, er fullkommen». Dette er tydelige og rene ord. Her levnes det ingen tvil om hvem vi forstår med vår neste, og hva nestekjærlighet er. Kjenner vi oss ikke oppløftet ved storheten

i dette ideal? Og føler vi ikke undertiden i oss en trang til å kunne etterleve det?

Aldri kjenner vel et menneske seg så sikker på sitt dypeste livsbehov, sin innerste bestemmelse, som når neste-kjærlighetens ideal er gått opp for ham som hans viljes lov, og han har lært å bøye seg inn under den. Men riktignok aldri heller så liten som da. Før det tragiske er, at jo høyere og renere et ideal innses, desto klarere blir det, at viljen ikke strekker til. Naturen holder oss for sterkt lenket — både den ytre som omgir oss og den indre som er i oss selv, og vi kommer ikke dit vi vil. Som Paulus sier: «Viljen har jeg, men å gjøre det gode makter jeg ikke. For det gode som jeg vil gjør jeg ikke, men det onde som jeg ikke vil, det gjør jeg». Hjerter og viljen er delt — istedetfor samvirkende, to motvirkende faktorer. Vi mangler den indre styrke, fordi vi selv ikke er slik som vi vil at verden skal være. Det er bare i tankene vi ser denne verden — en verden, hvor vennskap råder istedetfor fiendskap, hvor kjærlighet har overvunnet hatet, og hvor sannheten har trådt i løgnens sted. Men inn i dette forjettede land kommer vi ikke, vi like så litt som Moses, fordi vi ikke makter å levendegjøre idealene i vårt eget personlige liv. Ikke alene handler vi ikke etter dem, men vi handler sågar mot dem og forbyr oss mot det som vi erkjenner som det beste i oss — det eneste sanne — og likefrem krenker det høyeste gode.

Og således blir menneskets søken etter sannheten en stadig ny kamp — som oftest med bitre nederlag. For denne kamp må vi som regel føre alene. Den vil nemlig stille seg forskjellig for de forskjellige mennesker, fordi det er vår egen personlige opplevelse av livet som til syvende og sist blir avgjørende for vår stilling til det. Og dette gjør at vi ikke dømmer likt, — at f. eks. en fattig dømmer annerledes enn en rik.

Betraktningene viser at vi i menneskenes søken etter sannheten overalt støter på de samme faktorer. Mangelen på objektivitet er den mest fremtredende — eller som vi også kan uttrykke det: mangelen på vilje og evne. Men dertil kommer vår egen skyld. Det ser vi bl. a. av de skjematisk eksempler jeg nevnte til å begynne med. Skyldfølelsen er en tungtveiende faktor.

Vi forstår derfor at dersom vi skal komme til en sann erkjennelse i alle livets problemer, så må vi lukke den store verden ut av vårt hjerte og se og bedømme erfaringene og kjensgjerningene slik som de virkelig er. Og enten problemet da ligger på det nivå som «sannheten om livet», eller det er et av dem som møter oss i hverdagslivet, så forstår vi at hemmeligheten ligger i den lille setning: «Å være god — det er å være av sannheten».

Vi fører:

Dresstøier - Kåpetøier - Kjoletøier
Guttestoffer - Ullgarn - Tricotage
Vi sender varer mot oppkrav.

1/5 NORSK ULL

Østervåg 42—45
Stavanger

Lauritz Andersens Guldsmedforretning

Inneh.: Magda Andersen

Kirkegaten 10
Telefon 21 251. Privat 23 296
STAVANGER

HARALD HAMRE

UTSTYRSFORRETNING

Øvre Strandgate 3
Telefon 25 681. Privat 24 255
STAVANGER

DINA REVE

SPECIALFORRETNING I DAMEUNDERTØY

Telefon 24 632. — Privat 24 764
Nygaten 18. Stavanger.

Rensing og pressing

av all slags garderobe
mottas av

WEST TØIPRESSE

Frognerveien 6. Tlf. 44 51 16. OSLO
Innehaver: **Olgen Harold**

Stoa sennep på alle bord!

Stoas Kem. Industri
— Oslo —

Johan A. Bergquist

DAME- OG HERRESKREDDERI

OSTERHAUGSGT. 6
OSLO

S. O. HAUGE

STØPEGODSFORRETNING

Jernbanetorget 5
OSLO

Notiser

Når vi ser en institusjon, hvis første og største oppgave er vennskapet, høyne moralen, søskenkjærlighet, gjøre hverandre tjenester ved gjensidig å hjelpe og støtte hverandre, en slik institusjon har alle betingelser for en stor og evig fremgang.

*

Vennskapet er en stor gave, og i motgangens og sorgens stund er det intet man setter mer pris på, enn et godt vennskap.

*

En ærlig venns medfølelse, forståelse og styrke, er noe som hjelper en til å gå videre, og til å møte enhver vanskelighet.

*

Det gode — det høye og edle, det vidunderlige finner vei over alle grenser og hav, flyr uhindret inn i alle land, derfor har Odd Fellow Ordenen sitt hjem over alt.

Man forteller . . .

Fra et gammelt Odd Fellow-blad
har vi klippet følgende:

«Om jeg taler med en engels tunge, men ikke har kjærlighet, da er jeg som en lydende malm og en klingende bjelle.»

Hvor ofte har vi ikke hørt og lest dette uten å ofre en tanke på den virkelige mening det inneholder? Tenk over saken, og jeg er forvisset om at du vil se den i samme lys som jeg.

Barmhjertighet utøves undertiden meget lite og på forskjellig måte. En måte som vekker liten eller ingen oppmerksomhet, er den som berører hjertet med hensyn til vennlige og ærlige tanker om nesten. Vi er alle mer eller mindre rede til å gi når det gjelder pengespørsmål, og mener da å ha gjort alt som behøves. Neste øyeblikk kan vi handle ubarmhjertig, om enn ubetenksomt og ufrivillig på den måte at vi ikke tar hensyn til den annens følelser. Det være seg enten vedrørende tanker eller handlinger, vi ser kun saken fra vårt eget synspunkt uten å ta den andres i betraktning.

Hvor ofte hender det ikke at vi, når vi treffer en venn, begynner tankeløst å tale om en annen? Har vi hørt om en liten skandale, uten å ha undersøkt sannheten, sprer vi den videre og så går den fra den ene til den andre og som regel tiltar den i dimensjoner så den knapt kan kjennes igjen av den som først satte historien i omløp, og den fortsetter sitt skadelige verk.

«Man forteller» har forårsaket flere bekymringer, mer sorg, mer virkelig skade her i verden enn noen andre to ord i vårt språk. Vi har mange dyder som fremholdes i våre ritualer, men hvor ofte innretter vi oss etter dem? Det skaffer virkelig langt større tilfredsstillelse å tale vel om nesten, selv om vi tar feil, enn å tale ondt om ham, hvorved vi ikke oppnår noe. Hermed er ikke sagt at vi alltid, under alle forhold, må forsvare dem som begår forbrytelser mot samfunnet eller dens lover, men man bør

alltid forsøke å tenke godt om sin neste og finne ut hans gode egenskaper i stedet for å fremholde de mindre gode sider.

Når alt kommer til alt, er ingen av os fullkomne og vi har ingen rett til å fordømme en annen. Kan du ikke si noe godt om vedkommende, bør du heller ti stille.

Vi har alle ved gjennomgåelsen av de forskjellige grader avlagt løfter, som mener nettopp hva de sier. Må vi fra tid til annen tenke over dette. Du vil sikkert finne at gleden over å tenke og handle godt vil overstråle andre tanker i den grad, at du aldri vil vende tilbake til dem.

Sct.a Sunniva-søster.

Fra Rebekka-logene

Rebekkaloge nr. 1 Sct.a Sunniva.

«Det gamle spill om Enhver» ble av Norvegia-brødre oppført i Rebekkaloge Sct.a Sunniva 27. mars sistleden.

Dette religiøse skuespill er ca. 500 år gammelt og skriver seg fra Holland. Etter første verdenskrig har stykket gått sin seiersgang på flere europeiske hovedscener, og det ble visstnok i sin tid også oppført på Nationaltheateret.

Oppførelsen i Sct.a Sunniva var en amatørprestasjon av rang. Det var imponerende å se hvordan brødrene gikk opp i sine roller, og hvordan de med små midler kunne skape en så strålende og gripende forestilling. Samtlige opptredende bidro til å løse denne vanskelige oppgave.

Vi er brødrene stor takk skyldig for denne rike opplevelse. Forestillingen ga sikkert mange av oss noe å tenke på.

L. D.

Rebekkaloge nr. 9 Caritas.

Det gamle mysterieskuespill fra middelalderen, «Spillet om Enhver», ble mandag 24. mars vist for loge Caritas av brødre fra loge Norvegia.

Vi kom med store forventninger til denne forestillingen, og la det være sagt med det samme at forventningene ble mer enn innfridd. Fra første stund satt vi grepet av disse gamle og evig nye avsløringer av våre innerste og hemmeligste svakheter. Ja, vi var ikke bare grepet, men rystet. Dertil bidro ikke minst den overraskende gode fremførelse stykket fikk. Dette skal jo ikke være noen teaterkritikk, men må det være en takknemlig tilskuer tillatt å fremheve de bærende roller: Enhver, Satan og Mammon — uten forkleinelse for de øvrige som føyet seg godt inn i ensemblet. Hva vi fikk se var amatørkunst som i inspirerte øyeblikk svinget seg opp til «profesjonelle» høyder. Flott prestert! Og hva eier ikke stykket av replik-

ker, sviende som piskesnerter, ydmykende, skremmende. Lite hyggelig, men svært nyttig er det å bli konfrontert med seg selv og sine avguder. Måtte det vesentlige avleire seg i sinnet til stadige påminnelser, og måtte dette være opptakten til flere gjestespill.

Vi retter en varm takk til alle de opptredende og ønsker dem velkommen igjen.

E. Hv.

MØTER I MAI

Rebekkaloge nr. 1 Sct.a Sunniva, Oslo.
1345819,30 = + 4 13452418 — + 3 Klba.

Rebekkaloge nr. 2 Urania, Oslo.
13451219 0 + 3 13452619 — + 2

Rebekkaloge nr. 3 Vaar, Stavanger.
1345819 = + 2 134522 Innstillet

Rebekkaloge nr. 4 Pax, Trondheim.
1345119,15 = + 0 + 13451519,15 = + 1

Rebekkaloge nr. 5 De Syv Stjerner, Bergen.
1345619 0 + 1 1342019 = + 2

Rebekkaloge nr. 6 St. Veronika, Alesund.
1345619,30 = + 4 13452019,30 = 13452716 F

Rebekkaloge nr. 7 De Hvite Liljer, Kristiansand S.
1345619 ÷ Instr. og F. 13452019 0 + 2

Rebekkaloge nr. 8 Midnatsol, Narvik.
13451319,30 = + 2 13452719,30 = + 3

Rebekkaloge nr. 9 Caritas, Oslo.
1345519 0 + 2 13451919 = + 7 13461619 0 + 2

Rebekkaloge nr. 10 Semper Ardens, Moss.
13451519 0 + 1

Rebekkaloge nr. 11 Concordia, Tromsø.
1345619,30 — + 1 13452019,30 = + 2

Rebekkaloge nr. 12 Elisabeth, Stavanger.
1345119 = 19,30 0 + 2 13451519 = 19,30 — + 4
13452919 = + 4

PARFYMERI

«Actuelle»

(Inneh.: Sidsel Strand)

DRAMMENSVEIEN 4 - OSLO
Telefon 41 42 54

«de små buketter»

Signe Fremstad

Blomster - Kranser - Borddekorasjoner

Handelsbygningen, Drammensveien 20, Oslo.
Telefon 44 30 48

Rens og farg hos fagmannen

GUSTAV NESTING

FARGERER OG KJEM. RENSERER

Fabrikk: Chr. Krohgs. 60

Ekspedisjon og kontor 41 33 79

» Nesting pers. ... 42 21 84

Butikk: Prinsensgt. 5 41 49 01

» Bygdøy allé 28 b ... 44 66 52

» Bjerregårdsgt. 2 ... 46 56 62

» Valkyrjegt. 9 46 88 17

NYE MEDLEMMER

Rebekkaloge nr. 5 De Syv Stjerner, Bergen.

Frk. Anna Marie Axe, Ladegårdsgt. 34, Bergen.
Frk. Martha Henriette Lønnebotn, Falkeveien 6, Minde
pr. Bergen.

Rebekkaloge nr. 9 Caritas, Oslo.

Fru Astri Louise Hellum, Valkyriegaten 9, Oslo.
Frk. Hedvig Holmen, Bogstadveien 41, Oslo.

Rebekkaloge nr. 10 Semper Ardens, Moss.

Frk. Regina Roksdund, Hans Holmsgate 3, Moss.
Fru Herta Paula Schultz, Fjordveien 42, Moss.

Rebekkaloge nr. 11 Concordia, Tromsø.

Fru Ingebjørg Widding, Målselvgaten 15, Tromsø.

Rebekkaloge nr. 12 Elisabeth, Stavanger.

Fru Karen Johanne Osmundsen, Olav Kyrres Plass 8,
Haugesund.
Fru Edith Serine Bruvoll, Strandgaten 183, Haugesund.
Fru Borghild Kristine Halvorsen, Karmsundsgaten 153,
Haugesund.
Fru Jenny Marie Omdahl, Skåregaten 223, Haugesund.
Fru Ester Kjøde Hansen, Brogaten 28, Haugesund.
Fru Eva Holgersen, Laggt. 7, Haugesund.
Fru Charty Anna Askeland, Karmsundsgt. 144, Hauge-
sund.
Fru Ingeborg Nistad, Sundgaten 62, Haugesund.

DØDSFALL

Den 12. mars døde str. Jenny Holmer, medlem av
Rebekkaloge nr. 8 Midnatsol. Hun var født den 23.
april 1869 og opptatt i Ordenen den 30. november
1923. Vi takker for hva hun var iblant oss og lyser
fred over hennes minne.

ERINDRINGSLISTE

Den 9. mai fyller str. Martha Nielsen, medlem av
Rebekkaloge nr. 2 Urania, 70 år.

Den 13. mai fyller str. Anna Henly, medlem av Rebekka-
loge nr. 2 Urania, 60 år.

Den 14. mai fyller str. Thora Lode, medlem av Rebekka-
loge nr. 3 Vaar, 70 år.

Den 23. mai fyller str. Olava Stensland, medlem av
Rebekkaloge nr. 3 Vaar, 70 år.

Den 30. mai fyller str. Kari Grøtte, medlem av Rebekka-
loge nr. 3 Vaar, 50 år.

Den 15. mai fyller str. Irma Myhre, medlem av Rebekka-
loge nr. 9 Caritas, 50 år (ikke den 15. april som av
oss feil anført i forrige nr.).

Den 3. juni fyller str. Ingrid Aune Iversen, medlem av
Rebekkaloge nr. 7 De Hvite Liljer, 60 år.

OSLO

LILLY PAULSEN

INSTITUTT FOR DAMEFRISERING
PERMANENT KRØLL - HARFARVING
SKJØNNHETSPLEIE - FOTPLEIE

Grønlandsleret 47 II.

Oslo.

Tlf. 68 14 69.

Gustav A. Borgersen

Buntmaker

Telf. 41 67 34

Prinsensgt. 26

Kontor og verksted: Karl Johansgt. 5

ANNIK CHRISTOPHERSEN

Manufaktur. Damekonfeksjon. Tricotage.

Arendalsgt. 16 - Oslo.

Telefon 37 27 76.

ANNA LARSEN

DAMEFRISØR

Hud-, Hånd- og Fotpleie.

Karl Johansgt. 23 II.

Telefon 33 53 57

AAGOT BØHM

BLOMSTERHANDEL OG KRANSEBINDERI

Etablert 1880

Olaf Ryes plass 1

Telefon 37 06 02

KABA

er

DIN

restaurant

Tjomslands Begravelsesbyrå a/s

Inger Aronsen Tjomsland

Thv. Meyersgt. 33, vis å vis Paulus kirke

Telefon 37 17 50. Privat 44 24 38.

Gjør Deres innkjøp av kranser og blomster i

LA FLEUR

Blomsterforretning

Innehaver: Fru Dagmar Halvorsen

Øvre Slottsgt. 7 (inng. Prinsens gt.)

Telefon 42 20 72, privat 46 34 20

Redaktør: Ragnhild Evjen.

Trykt i City-Trykkeriet. Inneh.: Br. Arne Olsen, Oslo.